

Hitelesen a történelemről

L. SIMON LÁSZLÓ | ÍRÓ, ORSZÁGGYÜLÉSI KÉPVISELŐ

Négy évvel ezelőtt Tatán gróf Pálffy Miklós várvédő hős emléktáblájának megkoszorúzása előtt mondtam ünnepi beszédet, amelyben hazánk akkori történetének fordulataira és az országunkat védő hősök példájára hívtam fel a figyelmet. Tény, hogy a 150 éves hódoltság alatt a törökök által megszállt területen a települések kétharmada teljesen megsemmisült, de a többi magyarlakta területen is erősen megfogyatkozott a lakosság, s nemcsak az állami létünk került veszélybe, hanem a magyar ajkú keresztény lakosság végleges eltűnése sem látszott irreális forgatókönyvnek. Az akkoriban végvárrá vált Tata Komárom és Győr előváráként a török–magyar csatározások állandó színtere lett, és többször is gazdát cserélt. A tizenöt éves háború idején, 1597. május 23-án lezajlott nevezetes ostromakor gróf Pálffy Miklós komáromi főkapitány csellel, illetve a patara nevű robbanószerkezettel visszafogalta a törökök kezén levő tatai erősséget. Ennek állít emléket a megkoszorúzott tábla.

2016-ban a hagyományörző fesztivállal egybekötött ünnepségen hősöknek neveztem a hazájukat, házukat, várukat és családjukat fegyverrel, akár az életük árán is megvédő katonákat. De a török kor vallási vonatkozásairól is beszéltem, örökségvédelemért felelős államtitkárként kitérve arra: támogatjuk Idrisz Baba pécsi türbéjének felújítását, azonban a törökökkel való mai jó kapcsolatunk ellenére sem szabad elfelejtenünk, hogy „Idrisz Baba olyan vallási vezető volt, aki vallási alapon akarta felszámolni a kereszténységet, és megszüntetni a magyar kultúrát”. A beszédem hihetetlen mértékű liberális sajtótámadást eredményezett. Az egyik hetilap azt emelte ki, hogy szerintem „a 150 éves török uralom egy rabság, egy megszállás, egy vallási háború volt, amiről nem szabad elfeledkeznünk”. Sőt nem átalított a cikkének kifejezetten sértő címet adni: „L. Simon újraértelmezte a török kori történelmet”. Mintha az újságíró vagy a lap szerkesztői nem jártak volna iskolába, s nem tanultak volna történelmet, mintha nem olvasták volna az *Egri csillagokat* vagy *A koppányi aga testamentumát*.

Az akkori vélemények „szellemi” háttere most vált számomra egyértelművé. Az új Nemzeti alaptan-

terv rendkívül álságos vitájában a *Népszavában* azt olvashattuk: Miklósi László, a Történelemtanárok Egyletének elnöke szerint az új NAT-ban nagyon erősen megjelenik egyfajta kötelező értékrend, így egyes helyeken tendenciózusan eltorzítja a történelmet. „Például az Árpád-korból csak a győztes csatákat kell tanítani, a veszteseket nem. A törökkel folytatott háború magyar katonáit, harcosait hősként emlegeti a szöveg, vagyis automatikusan minősíti is őket, nem hagyja meg a szabadságot, hogy a diák jusson el a megfelelő következtetésekre.”

Az utolsó mondatot legalább tízszer olvastam el, de még mindig nem értem. Mégis mik voltak a törökkel harcoló, a hazát védő katonák, ha nem hősök? S ha nem voltak hősök, akkor maguktól milyen helyes következtetésre kell jutniuk a diákoknak? Ám ha mégis az lenne a helyes következtetés, hogy a hősök hősök voltak, akkor erre miért is nem lehet rávezetni a tanulókat? Miért nem lehet az értéket értéknek beállítani, az árulást pedig annak, ami: alávaló bűnnek? Hogy válna valaki önmagától, a család és az iskola-rendszer által nyújtott helyes példák és minták nélkül erkölcsössé, igazságossá és méltányossá?

Mit is várhatunk egy olyan szervezettől, amely hivatalos állásfoglalásában rögzíti, hogy nem tud azonosulni a következőkkel: „a történelemtanulás célja, hogy a tanuló: 1. alapvető ismereteket szerezzen a magyarság, a magyar nemzet és Magyarország, az európai civilizáció, valamint az emberiség múltjáról; 2. a megszerzett ismeretek által erős, határozott magyar identitással rendelkezzen; 3. elsajátítsa a közös kulturális kód leglényegesebb elemeit (szimbólumok, történelmi személyek, történetek, fogalmak, alkotások)”?

Csak a nemzeti történelem, a hagyományos erkölcsi értékek mellett elkötelezett sok ezer jólelkű és okos pedagógusban bízhatunk, aki nem ért egyet a fenti szakmai szervezettel, és gyermekeink számára hitelesen fogja átadni nemzetünk és Magyarország történelmét, figyelve arra, hogy erős, egészséges nemzet-, illetve a haza iránti kötelességtudattal bíró felnőtté váljanak.

